

**ΛΙΝΑ
ΒΑΡΟΤΣΗ**

ΜΕΤΑΙΧΜΙΩ

**ΣΗΚΩ
Α Π Ο
ΠΑΝΩ
Μ Ο Υ**

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ελληνική πεζογραφία

Υπεύθυνη σειράς

Ελένη Μπούρα

Πρώτη έκδοση Νοέμβριος 2023

© 2023, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

και Λίνα Βαρότση

ISBN 978-618-03-3827-0

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83827

Κ.Ε.Π. 6018, Κ.Π. 19253

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562
metaixmio.gr
metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση:
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433,
fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118,
114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Λίνα Βαρότση

ΣΗΚΩ ΑΠΟ ΠΑΝΩ ΜΟΥ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

«ΤΡΕΧΑ, ΒΛΑΜΜΕΝΟ, ΓΙΑΤΙ, ΑΝ ΣΕ ΠΙΑΣΩ, ΤΕΛΕΙΩΣΕΣ!»

Οι στερνές συλλαβές κομματιάστηκαν, τ' απολειφάδια τους σκορπίστηκαν στο σταυροδρόμι. Η Νίνα χαχάνισε· ο βόμβος του ανέμου παλλόταν πάνω απ' τη φωνή της. Διακτινίστηκε στο φανάρι τη στιγμή που ο Γρηγόρης έδινε πάσα στον Σταμάτη, αφήνοντάς τον να στέκεται σύξυλος στην άλλη πλευρά της διάβασης. Δίχως άλλο, κάλπαζε στην ανηφόρα, ωσότου το μπακάλικο του κυρ Ανέστη καθρεφτίστηκε στη λακκούβα καταμεσής της ασφάλτου. Έκανε να πάρει τη στροφή, μα τράκαρε πάνω στο ισχνό σώμα του αγοριού που πετάχτηκε από το μαγαζί.

«Πού πας, ρε διάολε;»

Το κορίτσι πισωπάτησε, η μυρωδιά των ζαρζαβατικών, μαζί κι η απλυσιά κάμποσων ημερών που ξέφευγαν από το τρύπιο πουλόβερ του την ανακάτεψαν. Ο αέρας έπαψε να βουίζει, έμεινε να αιωρείται παγωμένος πάνω από το ιδρωμένο μέτωπό της. Έκανε δυο βήματα κι έγειρε να δει από τη γωνία, μα το παιδί μπήκε μπροστά της κι άνοιξε τα χέρια.

«Τι θες, ρε Μιχάλη, παράτα με».

«Να μου πεις πού πας».

«Και τι σε κόφτει εσέ...»

Στη θέα του μεγάλου της αδερφού που έσκασε αναψοκοκκινισμένος πίσω απ' τα καφάσια, άφησε μια χαρωπή τσιρίδα και, δίχως άλλο, δρασκελίσε το καγκελάκι του πάρκου και γραπώθηκε από το πρώτο κλαδί που 'φτασε.

«Κατέβα κάτω τώρα!» της είπε – η φωνή του βραχνή από το ξεραμένο του λαρύγγι.

«Έλα εσύ πάνω».

«Νίνα, αν σε πιάσω, θα φας πολύ ξύλο, λέμε».

«Γιατί, κούκλος είσαι. Θα σε δει η Δάφνη και θα λιποθυμήσει» έκανε, και τα μάτια της στάθηκαν στο κατσαρό στεφάνι στο μέτωπό του και στο άνισο, κουτσουρεμένο κομμάτι που έμοιαζε λες και κάποιος του είχε κόψει μια τούφα με παιδικό ψαλίδι χαρτοκοπτικής. Το χάχανό της απλώθηκε στο τσουχτερό απόγευμα, έδωσε ώση στα σπουργίτια να πετάξουν μακριά, σαν γκριζο σύννεφο που διαλύθηκε στον αέρα.

Τα οστά στο κρανίο του τσιτώθηκαν προς τα έξω· η Νίνα φόρεσε στο πρόσωπό της μια γκριμάτσα ψευτοπροσμονής κι έπιασε να μετρά τα δευτερόλεπτα που χάνονταν στην απραξία. Ο Βίκτωρ έβαλε τις παλάμες του στο πρόσωπό του, το έτριψε και το ξανάτριψε μέχρι που μπλάβιασε και, δίχως να της ρίξει άλλη ματιά, άρχισε να ξεμακραίνει, ώσπου η φιγούρα του χάθηκε στο τέλος του δρόμου.

«Τι του 'κανες πάλι, ρε;» ρώτησε ο Μιχάλης, γερμένος τώρα στην κάσα του μαγαζιού.

Δεν του απάντησε, βαριόταν. Χασμουρήθηκε, τέντωσε τα πόδια μπροστά κι έγειρε την πλάτη στον κορμό του δέντρου. Ο κλοιός του σούρουπου κατάπινε το τελευταίο φως της μέρας, πίσω από τα σφαλιστά παραθυρόφυλλα οι λάμπες είχαν αρχίσει να αποκαλύπτουν τη θαλπωρή αφανών δωματίων, γνωστών και άγνωστων ζώων. Πέρα από τον ξεχαρβαλωμένο σωλήνα της υδροροής και τα λειψά κεραμίδια του μπακάλικου ταρατσες και λοξές κεραίες και τρίπατες οικοδομές γλίστραγαν στον γκριζο ορίζοντα της Θεσσαλονίκης.

Ο Μιχάλης έμεινε να μασουλά και να φτύνει σπόρια στα πόδια του, ώσπου ο κυρ Ανέστης ξεπρόβαλε απ' την πόρτα και κάτι του γρύλισε. Το αγόρι μάζεψε με το πάσο του τα τσόφλια τσαπατσούλικα κι έπιασε να κουβαλά τα καφάσια πίσω στο μαγαζί. Λίγη ώρα μετά, πατέρας και γιος έσκασαν μύτη κουκουλωμένοι με τα πανωφόρια τους, ο κυρ Ανέστης όρθωσε τον σιδερένιο του γάντζο κι όσο έτριζαν οι πλερέζες στη νωθρότητα του απόβραδου ο Μιχάλης σήκωσε πάλι το κεφάλι προς το δέντρο.

«Εδώ θα μείνεις εσύ;»

Μα πάλι δεν του απάντησε. Κατά βάθος, της άρεσε να τον τσιγκλάει έτσι. Ήξερε τι ήθελε, δεκάξι χρονών μαντράχαλος, από αυτήν που ήταν μόλις δεκατριών, και δεν χόρταινε να του δείχνει πως ποτέ, μα ποτέ δεν θα το 'παιρνε.

Ο κυρ Ανέστης λοξοκοίταξε το κλαδί, όμως δεν έβγαλε κιχ, έκανε μόνο πως ισιώνει τον γιακά του μπουφάν του – το ίδιο φουσκωτό, ξεχειλωμένο μπουφάν που από κυπαρισσί είχε ξεθωριάσει σε κίτρινο με τα χρόνια. Τα φρύδια του, ένα δάχτυλο παχιά, μαυριδερά και ανακατεμένα, του έκαναν το βλέμμα δυο φορές πιο βλοσυρό, τα χοντροκομμένα χαρακτηριστικά του αποτύπωναν μια μόνιμη αγριάδα στη μούρη του. Όλη μέρα ρυμουλκούσε τον όγκο του πέρα δώθε στο μαγαζί και, όταν δεν είχε δουλειά, στεκόταν στο κατώφλι φουμάροντας και γρυλίζοντας στα παιδιά του πάρκου να βγάλουν τον σκασμό, να μαζέψουν το σκουπιδαριό τους, να τσακιστούν στα σπίτια τους. Στη Νίνα, βέβαια, τσιμουδιά. Μόνο κάτι λοξές ματιές έσκαγαν σαν άσφαιρα δίπλα της, άντε και κάνα μουρμουρητό κάτω απ' το μουστάκι. Όχι που θα τα 'βαζε με τη μικρή κόρη του Αμερικάνου. Ούτε αυτός ούτε κανείς άλλος.

Να τος ο Αμερικάνος, σκαρφάλωνε την ανηφόρα. Κεφάλι σκυφτό, λες κι η τσαλακωμένη άσφαλτος του 'λεγε μεγάλα μυστικά, η ξανθιά κόμη να φεγγίζει στο μισοσκόταδο. Καθώς περνούσε κάτω απ' το πλατάνι, η Νίνα έχωσε από δυο δάχτυλα στις άκρες των χειλιών και σφύριξε, στέλνοντας άλλο ένα κοπάδι πουλιά στον αέρα.

Ο άντρας σήκωσε το κεφάλι λες και τον είχαν γραπώσει απ' τα μαλλιά τραβώντας τον έξω απ' τον βυθό της πραγματικότητάς του. Κάτω απ' τα γυμνά κλαδιά το πρόσωπό του φάνηκε μαρμαρωμένο, προσωπίο ασβέστη. Ρίχνοντας

το βάρος στις χούφτες της, η Νίνα αναπήδησε παράξω στο κλαδί κι ο βραδινός αέρας τής έριξε κουρτίνα μια τούφα μαλλιά στα μάτια.

«Ακόμη έξω είσαι;» τη ρώτησε.

«Ε, δεν με βλέπεις;»

«Ο Κρις πού είναι;»

Έσκασε η ερώτηση στο στομάχι της. Καλά είχε ξεχαστεί ως τότε, τι ήθελε και της το θύμισε;

«Δεν ξέρω πού είναι» του απάντησε. «Έφυγε με μια χαζοβιόλα».

«Τι χαζοβ-ι-όλα ήταν αυτή;»

«Ε, με μια απ' την τάξη».

«Α, μάλιστα, κατάλαβα» είπε και τα χαρακτηριστικά του στρογγύλεψαν. «Άντε, έλα, πάμε να δούμε αν γύρισε».

Η Νίνα ζύγιασε την απόσταση από το έδαφος και, με την ενστικτώδη ευελιξία της μαϊμούς, σάλταρε κατευθείαν στον βούρκο των λασπωμένων φύλλων κάτω απ' το δέντρο. Σύ-ντομα διάβαιναν κάτω από τα ξεβαμμένα κάγκελα των μπαλκονιών, αχνοφωτισμένων από κατοικημένα δωμάτια, δίπλα από το βάθος του μαντρωμένου καφεκοπτείου και το στέκι του τσαγκάρη με τις αράδες των παπουτσιών να του φυλούν την πρόσοψη.

Το κρύο τώρα θέριζε, την τρυπούσε κατάσαρκα.

«Γιατί δεν φοράς γάντια;» τη ρώτησε και τράβηξε τη χούφτα της στην τσέπη του.

Στρίβοντας στο σοκάκι, άφησαν τα φώτα πίσω – δυο

βδομάδες τώρα κι ο δήμος δεν είχε ξεκουνηθεί ν' αλλάξει τη σπασμένη λάμπα μπροστά από το εργαστήρι της μοδίστρας. Τελευταία στιγμή ο Νόρμαν κρατήθηκε από πάνω της μην ξαπλωθεί φαρδύς πλατύς στις πέτρες, αυτή αίλουρος, τα πόδια της σίγουρα από τη συνήθεια. Στο βάθος του στενού μια κηλίδα αρρωστιάρικου φωτός χυνόταν από το παράθυρο του τελευταίου υπογείου, μαζί και μια φάλτσα χορωδία από κατάρες, ουρλιαχτά και πιατικά που έσπαγαν. Απέναντι, στο μπαλκόνι του δευτέρου, δυο φιγούρες γερμένες στα κάγκελα να χαζεύουν.

Κοντοστάθηκε η Νίνα κι έμεινε να συλλογιέται τον σαματά που δεν έβλεπε και τις βολεμένες γυναικείες σιλουέτες πιο ψηλά.

«Come on» της είπε ο Νόρμαν «there's nothing we can do about it».

Βρεγμένες οι πλάκες της αυλής, μια κρούστα πάγου να γυρνά τα παπούτσια σε παγοπέδιλα. Η θέρμη του σπιτιού τους καλωσόρισε φέρνοντας υποσχέσεις από παστίτσιο ή κάτι παρεμφερές. Ο Νόρμαν κοντοστάθηκε στο κατώφλι να βγάλει το παλτό του, η Νίνα δρασκελίσε την κούτα με τα μαζεμένα χριστουγεννιάτικα: χρυσαφίες και κόκκινες μπάλες, ξύλινοι Αϊ-Βασίληδες και κουκουνάρια, κουλουριασμένες τρέσες και μια σακούλα φαρμακείου τίγκα στα μαυρισμένα μπαμπάκια, ντεμέκ χιόνι. Πόσες μέρες την έβλεπε εκεί; Πόσα χρόνια την άδειαζαν και τη γέμιζαν ξανά, μετρώντας απώλειες, βλέποντας τα χρώματα να ξεφλουδίζουν

στις παλιατζούρες που σηματοδοτούσαν το αέναο κάθε νέου έτους;

Ανοιχτός ο απορροφητήρας στην κουζίνα, δυο γυναικείες φωνές να παρεμβάλλονται, η μια της μάνας της, η άλλη ελαφριά και μελιστάλαχτη, σαν γαλακτομούρεκο σεβρισμένο σε μετάξι: μια τρίτη, μάλλον άχαρη, γρατζουνισμένη από το ποτ πουρί των προεφηβικών ορμονών. Η στιλπνή χροιά του Βίκτωρα απύουσα. Η Νίνα προσπάθησε να αφουγκραστεί κίνηση στον επάνω όροφο, μα τίποτα, καμία δόνηση στο ταβάνι.

«Ίιι... Με τα παπούτσια στο σαλόνι; Κοίτα πώς τα 'κανες!»

Κοίταξε πρώτα τη μεγαλύτερη αδερφή της – πουπουλένια ρόμπα ίδιο χρώμα με το μαλλί της γριάς, ασορτί παντόφλες με κεντημένα σατέν τριανταφυλλάκια, ο χείμαρρος από τις ξανθές μπούκλες να πέφτει κοκαλωμένος στους ώμους της. Στη συνέχεια κοίταξε τα δικά της πόδια, τα λευκά σταράκια με τα κόκκινα κορδόνια που είχαν γίνει μαυροκαφετιά από την πάστα των σαπισμένων φύλλων και τώρα ποδοπατούσαν τα πλουμιστά φτερά των πουλιών πάνω στο χαλί.

Προτού προλάβει να μιλήσει, να κι η μάνα της, η φουντωτή αλογοουρά πιασμένη στο πλάι μ' ένα από τα λαστιχάκια που χρησιμοποιούσε ο κυρ Ανέστης να δένει τα ματσάκια τον μαϊντανό. «Ε, όχι, ρε Νίνα. Όχι, ρε Νίνα!»

Πήγε να διαμαρτυρηθεί, το γαλακτομούρεκο τη διέκοψε, «βγάλ' τα, τι περιμένεις», η Νίνα σκέφτηκε να τη διαο-

λοστείλει, αλλά δεν βαριέσαι, άλλα την ενδιέφεραν εκείνη τη στιγμή. Άρχισε να λύνει τα κορδόνια της, έκανε να ρωτήσει για τον Βίκτωρα, αλλά η αθέλητη ώθηση που της έδωσαν οι γάμπες του Νόρμαν, μαζί και το βλέμμα της μάνας της κι οι λέξεις που στριφογύρισαν στα χείλη της μα δεν ξεμύτισαν παραέξω την έκοψαν πάλι.

Κάτι σάλευε στο σπίτι τελευταία, κάτι που κατάπινε λόγια, έδενε τα λαρύγγια κόμπους κι έσβηνε ματιές στον αέρα. Δες κι είχε πέσει αιθαλομίχλη στα δωμάτια κι οι γονείς της έψαχναν ο ένας τον άλλον ψηλαφώντας στα τυφλά. Ξεψυχισμένες φράσεις σίγαζαν πίσω από την πόρτα της κρεβατοκάμαρας, στους αφηρημένους μονολόγους του Νόρμαν και πάνω απ' το καϊμάκι του ελληνικού που έψηνε τα πρωινά η θεία της η Λένια δίπλα. Δεν τσακώνονταν οι δικοί της, όχι όπως όλοι οι άλλοι στη γειτονιά. Δεν αλυχτούσαν, δεν καταριούνταν την ώρα και τη στιγμή. Οι διαφωνίες τους ήταν αποκολλήσεις, κάτι έσπαγε μες στο σπίτι κι αυτοί έψαχναν να ενώσουν τα κομμάτια.

Η μάνα της συλλάβισε άηχα μια φράση, την επανέλαβε με φωνή, «να φάμε», κι ο Νόρμαν κατένευσε με εσπευσμένη προθυμία κι έπιασε ν' αναδιπλώνει τα μανίκια του ως τους αγκώνες. Η Νίνα παράτησε τα παπούτσια στην άκρη του καναπέ και, καθώς κίνησε για το τραπέζι, πρόσεξε το κολονάτο ποτήρι πάνω στο τραπεζάκι, θαμπό στο στόμιο, μ' ένα δαχτυλάκι κόκα κόλα στον πάτο. Παρασκευή βράδυ,

το πιθανότερο τελικά ήταν πως ο Βίκτωρ είχε έλθει κι απέλθει με τη γνωστή συμμορία του.

«Χριστάκο, έλα αγόρι μου, τρώμε» φώναξε η Βέτα, αφήνοντας το πυρέξ πάνω στο σουπλά.

Καθώς η αφάνα από τις καστανές μπούκλες περνούσε από δίπλα της, ένωσε τις λοξές ματιές να σκάνε πάνω της, μα ούτε μια δικιά της δεν του 'ριξε. Ο κόσμος να χαλούσε, δεν θα τουμίλαγε του παλιοπροδότη.

Ο βόμβος του ανεμιστήρα από τον φούρνο που κρύωνε. Βρισίδια και ουρλιαχτά από την παχιά μαυρίλα έξω από το παράθυρο. Ο επαναλαμβανόμενος γδούπος κάθε φορά που το πόδι της Νίνας προσέκρουε στη βάση του τραπεζιού.

«Παλουκώσου να φας σαν άνθρωπος» ήρθε η φωνή της μάνας της από απέναντι. «Και μάζεψε τα μαλλιά απ' τα μάτια σου, πώς τρως έτσι;»

Η Νίνα παράτησε με δύναμη το πιρούνι της στο τραπέζι και πέρασε τα δάχτυλα στο παραπέτασμα που κρεμόταν μπροστά στα μάτια της, ατσάκιστο και βαρύ. Της Βέτας πεσκέσι ήταν αυτή η αχυρένια ισιάδα, ασορτί με το μεσογειακό δέρμα, τα φουντουκί μάτια και τη μικρή σκούρα ελιά πάνω από τα χείλη της. Όλοι οι υπόλοιποι μόνστραραν στριφογυριστές γιρλάντες για μαλλιά, μάτια σε όλες τις αποχρώσεις του ουρανού παντός καιρού και πορσελάνινη επιδερμίδα που ροδοκοκκίνιζε στο πρώτο ξεμύτισμα του ήλιου – ό,τι κουβάλαγε το σόι του Νόρμαν (από την αμερικάνικη πλευρά) σε λογιών λογιών παραλα-

λαγές. Ο Χριστός μόνο είχε πάρει τα χρώματα των Αλευράδων, αλλά το ανοιχτόχρωμο, ψαρωμένο βλέμμα του πατέρα του τον παρέτασσε στην ίδια γονιδιακή στρατιά με τους υπολοίπους.

Λιγιστές οι υπόλοιπες κουβέντες στο τραπέζι. «Καλά πήγε η μέρα, Νόρμαν;» σιγανή η φωνή της Βέτας τώρα, λες και ντρεπόταν για την ερώτηση. Μετρημένα τα δικά του τα λόγια, «Καλά» είπε «τα ίδ-ι-α». Ανάμεσα στους βρυχηθμούς του μαινόμενου αέρα, βρισίδια και μουγκρητά και μια πόρτα που βρόντηξε, κάνοντας τη γειτονιά να σειστεί. Δευτερόλεπτα μετά, λασπωμένα βήματα έξω από το τζάμι, να χάνονται στο τέλος του στενού.

Η Βέτα έπιασε να μαζεύει τα πιάτα. «Έφερε η θεία Λένια καρυδόπιτα. Θέλετε;»

Ο Νόρμαν έκανε μια αόριστη γκριμάτσα, το ίδιο θα μόρφαζε αν του είχαν προσφέρει ψητές πέτρες. Η Άντζελα αρνήθηκε, «παχαίνει» είπε και σηκώθηκε να βοηθήσει.

«Χριστάκο» είπε η Βέτα «εσύ;»

«Τρωσ ένα κομμάτι από μισό;» τη ρώτησε αυτός, ανέμελα δήθεν.

Δήθεν.

«Να το φας μόνος σου».

Ο πρώτος ανοιξιάτικος ήλιος ξεμύτισε στα μέσα Μάρτη για να λιώσει τις λασπόμπαλες του χιονιού που κρατούσαν καραούλι στα τοιχάκια των πεζοδρομίων. Δυο μέρες μετά οι

ουρανοί άνοιξαν χαράδρες, ξέπλυναν αυλές κι ασφάλτους, τα γυάλισαν όλα. Κι ένα Σάββατο πρωί, ο ήλιος να έχει σκάσει σαν κροτίδα λούζοντας το σπίτι με φως, η Νίνα στρογγυλοκαθόταν στον καναπέ οκλαδόν και πάλευε να λύσει ένα σκανδιναβικό. Μισάνοιχτο το παράθυρο, το άρωμα της μουριάς να κοντράρει τη μοσχοβολιά της κολοκυθόπιτας που ψηνόταν στην κουζίνα, κάτω από το συνωμοτικό κουβεντολόι μάνας και θείας. Είχε δυο τρεις μέρες τώρα που η φωνή του Νόρμαν είχε χαθεί πάλι στις γωνιές. Λέξεις αβεβαιότητας, «μπούχτισε» και «νοσταλγία», χόρευαν στα χείλη των δύο γυναικών.

Ντάβιντοφ τη χτύπησε στη μούρη. Γυαλιά ηλίου πριν ακόμη βγει απ' το σπίτι. Μαλλιά λες κι είχε πέσει πάνω τους η πρωινή πάχνη, και το μισοάδειο πακέτο με τα κόκκινα Μάρλμπορο πατικωμένο στην κωλότσεπη. Η Λένια ήξερε η Βέτα με τον Νόρμαν, όχι.

«Βικτωράκο, είσαι μεγάλη ψωνάρα» είπε στον πρωτότοκο αδερφό της ενόσω αυτός θρονιαζόταν στην απέναντι πολυθρόνα με τα γόνατα ανοιχτά.

«Παράτα με, βλαμμένο». Της κράταγε χρωστούμενα. Του είχε σαμποτάρει το σκονάκι των αρχαίων –καρδούλες οι δασείες, προσωπάκια οι περισπωμένες–, κάνοντάς το μια δοκιμασία από μόνο του.

«Θα βγεις έξω, αγόρι μου;» Η Βέτα, στο κατώφλι της κουζίνας, να σκουπίζει εναλλάξ παλάμες κι ανάστροφες στην ποδιά.

Διάολέ μου εσύ, έλεγε πάντα η θεία Λένια. Στην κόλαση να βρεθείς, θα τον βρεις τον δρόμο σου.

Κι η Νίνα, ολομόναχη σε μια εξαμελή οικογένεια, την άκουγε. Ασυμβίβαστη, με μια εμμονική αφοσίωση στον δίδυμό της, Χρίστο, αλωνίζει τα σοκάκια της Άνω Πόλης. Όσπου μια αλλιώτικη ζωή της προσφέρεται στη γενέτειρα του πατέρα τους, τη Νέα Υόρκη. Θαμπωμένη από όλα όσα έχει φέρει μαζί του το καινούργιο, η Νίνα συνεχίζει να χάνεται στις λεωφόρους και στο χάος μέσα στο κεφάλι της, ωστόσο στη ζωή της μπαίνει ένας άντρας που της δίνει ανέλπιστα προσοχή και αποδοχή. Ερωτευμένη, απεγνωσμένη να ξεριζώσει τον πόνο κάθε απώλειας που τη βασανίζει, η Νίνα παραδίδεται άνευ όρων, για να βρεθεί παγιδευμένη σ' έναν κυκεώνα συναισθηματικής, σεξουαλικής και σωματικής κακοποίησης.

Σε αυτό το μυθιστόρημα οι προσωπικές επιλογές, συχνά αυτοκαταστροφικές, και τα αδιέξοδα από τις παρερμηνείες και τις προοπτικές στις ανθρώπινες σχέσεις φωνάζουν δυνατά Σήκω από πάνω μου.

Μπορείς να συγχωρήσεις, πρώτα τον εαυτό σου, και να ξεχάσεις για να συνεχίσεις;

metaixmio.gr

